

25 jaar VPSG-advies en ondersteuning bij vragen rond seksueel geweld, geloof en zingeving

Oecumenische viering, een impressie

Vieren, 25 jaar VPSG?? Een vraag die meerdere keren al gesteld is, een vraag die ook in mijn hart brandde. Ik kreeg de uitnodiging van Gezien van der Leest om naar de viering te komen. Zelf had ik de datum ook al lange tijd in mijn agenda staan. Een vraagteken erbij, want wat daar te vieren? Eigenlijk diep in mijn hart wil ik de VPSG toch helemaal niet kennen, niet moeten kennen. Een uitroepteken zette ik achter deze datum toen ik de uitnodiging van Gezien kreeg, want ik ben dankbaar ooit met de VPSG in aanraking te zijn gekomen. Zulke liefdevolle, bewogen mensen daar. Er zo maar mogen zijn, met alle wanhoop, een diep beschadigd verleden. Goddank dat de VSPG bestaat en al 25 jaar bestaat!!

Zo ging ik die zondag richting Haarlem, vond het toch wel heel spannend want de strijd die ik hierboven beschrijf is er ook zo in mijn hart. Kostbaar om ooit de weg naar de VPSG te hebben gevonden, maar de VPSG kennen, betekent ook dat er een pijn is die soms niet te dragen is. Aarzelend stap ik de kerk binnen, liefst maar onzichtbaar zijn. Maar zo is dat niet bij de VPSG, juist daar wordt alle gebrokenheid gezien, juist voor de mensen die een weg zoeken door een verleden van misbruik is er ruimte, is er oog, is er gehoor. Een pleisterplaats voor spoorzoekers, mooier kan het niet verwoord worden. Bij binnenkomst zo welkom voelen en bij naam genoemd, dat is het zo bijzondere aan de VPSG. Een ieder die binnenkwam mocht een steen uitzoeken, om bij je te dragen in de dienst. Later werden al die stenen op elkaar gestapeld, steun zoekend en vindend bij elkaar. De dienst begon met zingen van zomaar een dak boven wat hoofden. Zomaar een dak boven zomaar wat hoofden in deze kerk, wat is het goed om samen te zijn en zo 25 jaar VPSG te vieren. Zomaar een dak boven zomaar wat hoofden, zoals de ruimte van de VPSG wil zijn, hoofden waarin zoveel chaos kan zijn en waar medewerkers ruimte in scheppen door gewoonweg te luisteren, er te zijn. Een overzicht van 25 jaar VPSG werd gegeven door Gezien van der Leest. Daarna werden kaarsen aangestoken, een moment dat mij ook intens ontroerde. Licht om onder ogen te zien, wat kan dat moeilijk zijn. Licht om aan het licht te brengen, daar is ook veel moed voor nodig, de VSPG is daarin een hartverwarmend licht. Licht om duisternis van geweld te doorbreken, er is nog zoveel licht nodig. Licht om ons hart te verwarmen, de wereld kan zo koud zijn. Met het zingen van 'Als alles donker is' werd het aansteken van de kaarsen bekrachtigd. Er waren twee lezingen, uit Jozua 4, waar ook gesproken wordt over gedenkstenen en uit het evangelie van Lucas. De overweging werd verzorgd door Maddy de Bruin: de gedenkstenen van het leven meedragen tegen alles in als teken van hoop. Een moment van stilte, een muziekstuk en het zingen van 'tot spreken gehoord' was allemaal zo intens. Zo mooi op elkaar afgestemd, fijngevoelig en hoopvol, dwars door donker heen. Al aan het begin van de dienst had ik in de liturgie gezien dat er een moment was van delen van brood en druiven. Zoveel twijfel in mijn hart, zou ik de weg door de kerk durven gaan, zou ik op durven staan. Is dat niet altijd de strijd, op durven staan vanuit het onrecht, de weg durven gaan door alles wat zo donker is, Opstaan en gaan, gezien worden waar er nog zoveel schaamte, angst, afschuw is. Maar zonder opstaan en gaan is er geen leven, is dat niet wat ik zo heb meegekregen van de VPSG. En zijn het juist ook niet de medewerkers van de VPSG die meegaan op zo onbegaanbare paden. Met knikkende knieën, een angstig kloppend hart schoof ik de bank uit de kerk door. En dan zijn er opnieuw ogen die je zien, een hand die uitreikt, brood voor onderweg. "Veel brood want dat heb je zo nodig", waren woorden die mijn hart zo raakten.

Tot slot zongen we 'Als God ons thuisbrengt uit onze ballingschap, dat zal een droom zijn.' Ik kende het lied niet, de ballingschap wel en het dromen ook...verlangen om ooit eens een God van Liefde te mogen leren kennen, om ooit eens de angst van het verleden ook echt verleden te laten zijn, verlangen om het beschadigde kind in mij te kunnen troosten, te koesteren, lief te hebben. Op die zo eindeloze weg door de woestijn is het goed om de oase van de VPSG te mogen kennen, er nooit tevergeefs een beroep op te doen. 25 jaar VPSG, ja goed om dat met elkaar te vieren, als is het met tranen in het hart. Maar juist die tranen krijgen stem bij de VPSG en dat is om te vieren.

*Zoeken naar een plek
Waar gister mag zijn
Waar moet voor morgen
Wordt gevonden
Een plek
Om vandaag
Even thuis te zijn*

Zo mochten er in deze viering ook even thuis zijn!

Schrijfster bekend bij de VPSG:

<http://www.vpsg.nl/>